

TÉREY JÁNOS

Őszi hadjárat

TÉREY JÁNOS (1970) Budapest

(Szűcs Attila: *Látogatók*. 140×400 cm, 2002)

Csatatér horizontja

A nagy történet peremén.

Az a nyár, amiből bajosan lett ősz.

Kiégő karácsonyfaizzókként

Vibráló virágfejek.

Öt alak a piros-törtfehér

Özön háttérében.

Azok az alacsony,

Szürke hasábok sírkövek,

És ők öten az eleven rokonság.

Szakadárok akció előtt?

A háttérben sorakozó

Ládákban lószér lappang.

Emberformájú, sunyi földönkívüliek?

A járművük a vásznon kívül parkol.

Nehéziúak elmélyülten

Drogot terítenek?

Utazó énekesekként

Ők a Szent Oligofrén Férfikar,

Amely új sebeinket kidalolja?

Ha ez háború, akkor nyári verőben indult

Magabiztos szólammokkal;

És ennyi halott árán sem akar véget érni.

Egy darabig számon tartottunk

Minden törékeny eszközt és borulékony tárgyat,

Az összes borulékony hőst.

Minden vesztett kilót,

Árva centit megjelöltünk,

Életformánkká fejlődött a gyász.

Most már másképp van,

Föllazulás erkölcsben és anyagban;

S a szemünk is száraz.

Maradékunk tömör,

Mint egy avokádómag.

Csendes, őszi idő van,
Főbekólintott, atonális délelőtt.

Örülj, hogy ennyi
– Magnak – megmaradt.

Gestalt. Nem emlékszem a barátaim autóira

(Szűcs Attila: *Becsomagolt autó vörösben*. 140×190 cm, 2011–2012)

Nem emlékszem a barátaim autóira.
Pedig az első nyugati kocsik műszerfala élmény volt.
Guruljon, ez pedig a lényeg. Szívesen ültem hátul.
Kijöttek értünk a reptérre L. szülei,
És a bevezető út falusias látványa
Mellbe vágó volt életünk első Londonja után.

Az sincs előttem, amivel bejártuk a skót felföldet.
Rémlik a kék Opel, amelyik Krk szigetén összetört.
Vagy a piros Ford Omega, de az meg a keresztanyámé.
Évjáratra sosem emlékszem,
Színre, típusra még csak-csak,
És persze, némelyik állapotára:
Ha roppanósan új volt vagy borzalmasan elhasznált.

És az, amivel N. minden félrészeg cimborát
Hazadobott? Ő csak otthon ivott, ha egyáltalán.
És embernéven szólította az autóját, hm.
Legföljebb az illat van meg az orromban,
Régi műbőr ülés és szivarfüst átható szaga.

És amit reggelre elloptak a ház elől,
És Z. meg se tudott szólalni a fájdalomtól?

Általában a barátnőim autóira sem emlékszem
(Többüknek nem is volt). Útirányra mindig.
Az akkori arcukra, alakjukra, lakásukra leginkább.
A homlokukat barázdáló indulatra.
De a gépeikre nem.

Egy kézikönyvből

Ülő embert nehezebb kirabolni,
Zárt alakzat.
Álló embert bajosabb megalázni –
Karjával kaszál.